

PAGARBA
SAU IR KITI
GYVENIMO
PARADOKSAI

menas
mylėti
save

Alma littera

PATRICIA SPADARO

TURINYS

PIRMA DALIS

DUOKITE SAU IR GERBKITE SAVO DVASINIUS POREIKIUS 9

1. Paradokso žaismas 13
2. Ieškant pusiausvyros 20
3. Nustatykite ribas. 38
4. Priimkite paramą ir skriskite pats 59

ANTRA DALIS

ATSIDUOKITE IR GERBKITE SAVO JAUSMUS 73

5. Verčiau geriau nei daugiau 77
6. Ką ir kaip mes duodame? 86
7. Srauto magija. 93

TREČIA DALIS

IŠSILAISVINKITE IR PRIPAŽINKITE PRAEITĮ. 109

8. Plačiai atmerktos akys. 113
9. Būti sąžiningam su savo jausmais 120
10. Kai kelias eina į pabaigą 139
11. Nusimeskite naštą ir skriskite. 148

KETVIRTA DALIS

VERTINKITE SAVE IR ĮSIKLAUSYKITE Į VIDINĮ BALSA	165
12. Jūsų įgimtas balsas	169
13. Eikite savo keliu ir savo ritmu	180
14. Vis didingesnis	194
15. Plėskite savo galimybių viziją	217
Padėka	237

SAVIREFLEKSIJAI

KAIP IŠLAIKYTI PUSIAUSVYRĄ

Dairykitės įspėjamųjų ženklų	33
Septyni žingsniai, padedantys atkurti pusiausvyrą	35
Atlikite lakmuso popierėlio testą	55
Septyni žingsniai tinkamoms riboms nustatyti	56
Ieškoti paramos ar laikytis savo?	71
Šešios priemonės, padedančios duoti iš širdies	105
Atsigręžkite į savo jausmus	136
Patikrinkite pagrindinius savo būklės rodiklius ir įvertinkite atsakymus	137
Atsikratykite gailėsčio	161
Pripažinkite savo paties balsą	191
Septynios savęs palaikymo strategijos	214

5 SKYRIUS

Verčiau geriau nei daugiau

*Kai duodate iš savo turto, duodate tik truputėlį.
Tik kai duodate iš paties savęs, jūs iš tikro duodate.**

KAHLILIS DŽIBRANAS

„Tas, kuris daugiausia duoda, daugiausia ir gauna. Mes gyvename iš to, ką gauname, tačiau gyvename taip, kaip patys duodame.“ Mitas ar tiesa? Priklauso nuo to, kodėl, kaip ir kada duodame – dėl vienintelio dalyko: mūsų širdies.

Pasiklydus tarp dienos rūpesčių, nesunku prarasti gebėjimą išvelgti prasmę, slypinčią jos akimirkose. Nesunku pamiršti tiesą, kad duoti yra kūrybinė širdies veikla. Mes esame ne tik gavėjai, bet ir veikėjai, ne tik mėgdžiotojai, bet ir kūrėjai. Išmintingi žodžiai, ką reiškia duoti, tėra tik nuvalkiota tiesa, kol mes patys patiriame, kad duoti nereikia pasiduoti ar nusileisti; duoti – tai atsiskleisti mums patiems ir kurti iš širdies.

Jūs esate kūrėjai. Kasdien esate apdovanojami energija, kad darytumėte tai, ko jums norisi. Ši energija priverčia plakti širdį, leidžia jums kvėpuoti ir suteikia ištvermės išgyventi dieną. Jūsų

---

* Kahlilis Džibranas, *Pranašas. Pranašo sodas. Jėzus, žmogaus sūnus*, p. 23.

pasirinkimas nukreipti šią energiją per mintis, jausmus ir santykius su kitais žmonėmis ir yra jūsų dovana gyvenimui.

MITAS

Gyvenimas pilnas atsitiktinumų. Aš galiu tik atsiliepti.

TIESA

Aš esu kūrėjas. Kasdien renkuosi panaudoti kūrybinę galią taip, kad kurčiau savo gyvenimą ir daugiau kitiems.

Paprastai mums atrodo, kad duodami ir gaudami tarsi įteikiame ar gauname suvyniotą ir kaspiniu perrištą dovaną, bet iš tikrųjų yra taip: mes visada duodame. Kiekvieną akimirką kam nors suteikiame gyvenimą. Duodami pasimame energiją, kurią visata taip dosniai atiduoda mūsų nuožiūrai, ir suteikiame jai pavidalą ir išraišką. Taip sakančios, jūs tarsi paženklinatė ją asmeniniu parašu – savo širdies parašu. Kaip kartą sakė Elizabetė Kler Profet (Elizabeth Clare Prophet), praktinio dvasingumo srovės pradininkė: „Meilė yra kūrybinė jėga ir galia. Jūs drauge su Dievu esate kūrėjai. Tai nepaprasta atsakomybė. Ką jūs ketinate daryti su savo galia kurti? Ką jūs ketinate sukurti?“

Išvertus iš širdies kalbos, duoti – tai atiduoti dalelę savęs tam, kam šią akimirką to reikia labiau nei jums pačiam. Taip duodami jūs ne tik gerbiatė kitus. Jūs gerbiatė save, nes leidžiatė savo širdžiai daryti tai, dėl ko ji ir buvo sukurta – duoti ir gauti meilę. Psichologas ir filosofas Erikas Fromas (Eric Fromm) išdėstė šią tiesą tokiais žodžiais: „Davimas yra aukščiausia pajėgumo išraiška. Duodamas aš patiriu savo jėgą, sveikatą, galią. Šis padidėjusio vitali-

kumo išgyvenimas pripildo mane džiaugsmo. Davimas labiau džiugina nei gavimas ne todėl, kad tai yra netekimas, bet kad duodamas aš išreiškiu savo gyvybingumą.“*

Kaip žinoti, ar jūs duodate pagal aukščiausius savo jautrumo standartus? Net ir nebūdamas aiškiaregys pamatysite, kokią formą ar išraišką įgauna iš jūsų energijos gimę kūriniai. Tai paprasta – stebėkite, kokį poveikį jie daro kitiems. Atkreipkite dėmesį į pardavėjos veido išraišką jums skundžiantis ar giriant, arba kaip jaučiasi jūsų vaikai, mokydami, kaip kalbatės su žmogumi, kuris ką tik užėmė jūsų automobilio stovėjimo vietą?

KAIP MES DUODAME

Kartais galite pasijusti taip, tarsi esate verčiamas duoti, tarsi nėra pasirinkimo, ir todėl turite teisę skųstis. Daugiau karti nei saldi, tokia davimo forma siunčia vertingą pranešimą. Niurzgėjimas, suirzimas, piktinimasis ir priekaištavimas gali būti signalai, kad trūksta pusiausvyros tarp to, ką atiduodate kitiems, ir to, ką turite duoti sau. Neteiskite savęs, jei jaučiate, kad negalite duoti iš visos širdies. Jei duodate nenoromis, tai nėra klausimas, teisinga tai ar ne, gera ar bloga. Tereikia išsiaiškinti, kodėl taip yra, ir prisiderinti prie tėkmės.

Pusiausvyros nebuvimas gali būti viena priežasčių, kodėl mes negalime duoti iš visos širdies. Kita priežastis yra ta, kad užaugome materialioje kultūroje, kur įsisenėję mąstymo būdai neleidžia suvokti stebuklo, kuris įvyksta duodant iš širdies. Amerikos čiabuvis, reformatorius Čarl-

---

* Erikas Fromas, *Menas mylėti*, vert. Leonarda Jakentaitė (Vilnius: Valstybinis leidybos centras, 1992).

zas Aleksanderis Istmanas (Ohjesa) (Charles Alexander Eastman (Ohiyesa) užsiminė: „Kai buvau vaikas, žinojau, kaip reikia duoti. Kai tapau civilizuotas, užmiršau šią malonę. Tada gyvenau tikrą gyvenimą, o dabar gyvenu dirbtinį.“

Šiandien, smarkiau nei kada nors anksčiau, mus bombarduoja reklamos, tikinančios pirkti vis daugiau ir didesnių daiktų. Tarsi mažiems vaikams, kurie matuoja savo gimtadienio ar švenčių dovanas pagal jų dydį, didesnės dovanos ir daugiau mums visada atrodo geriau. Niekada nepamiršiu vieną Kalėdų rytą raudančios dukterėčios, kai ji baigė vynioti dvi iš mūsų gautų dovanų ir pamatė, kad jos sesuo gavo išvynioti dar viena dovana daugiau. Ji pasijuto apgauta, nors abiejų dovanoms išleidome tiek pat pinigų.

Prisiminkime vaikystės ar vėlesnius laikus, kai jautėmės laimingiausi, džiugiausi ar geriausiai sutariantys patys su savimi. Ar taip jautėmės dėl to, kad kas nors dėl mūsų išleido daug pinigų? Gal dėl gauto laiko ir dėmesio, o gal dėl patirto artumo ir ryšio jus apėmė džiaugsmas? Kuo išmintingesni tampame širdies reikaluose, tuo geriau suprantame, kad didžiausios ir brangiausios dovanos nebūtinai yra geriausios. Vertesnė už didelę yra širdies dovana.

MITAS

*Kuo didesnės ir brangesnės dovanos,
kurias duodu – ir gaunu, – tuo jos geresnės.*

TIESA

Vertesnė už didelę yra širdies dovana.

Vieną vasaros dieną, netrukus po to, kai su vyru persikėlėme į naujus namus, mano kaimynė Sofi, kuriai buvo beveik penkeri, pažvelgė pro krūmus, skiriančius mūsų užpakalinį kiemą nuo jos, ir prisistatė. Mums apsikeitus keletu svarbių faktų apie save, tarkime, kiek jai ir jos seseriai metų, kokie mano kačiukų vardai, ji staiga paklausė: „Kokią spalvą tu mėgsti?“ – „Man patinka geltona“, – atsakiau. Akimirksniu ji pradingo savo kiemo pusėje, šaukdama per petį: „Lik ten, kur esi, lik ten, kur esi“ ir grįžo su dovanomis. „Va gėlė iš mūsų sodo, – pareiškė ji, – geltona gėlė.“ Nusišypsojusi plačiausia šypsena, kurios būtų užtekę mums abiem, ji ištiesė ranką į mane. Pirštais rūpestingai laikė nuostabiai geltoną daržo našlaitę.

Praėjo keletas metų nuo to laiko, kai Sofi padovanojo man našlaitę, ir, manau, ji visa tai pamiršo. Bet aš niekada nepamiršiu jos dovanos ir šypsenos, kuri sklido iš pat širdies ir mane sujaudino. Sofi instinktyviai žinojo tai, ko prieš tūkstantmečius mokė mylima Indijos klasika, Bhagavadgita: „Metodas labai paprastas: lapelį, truputį vandens ar vaisių su tikra meile pasiūlyti Aukščiausiajam Viešpačiui, ir Viešpats priims auką.“* Svarbu ne tai, *ką* mes duodame, o tai, *kaip* mes duodame. Svarbus yra ne dovanos, bet širdies dydis.

AR DOVANA GALI BŪTI IŠSISUKINĖJIMAS?

Kad ir kiek pinigų išleidžiate dovanoms, tai dar nereiškia, kad dovanojate iš širdies. Didelės ir brangios dovanos gali

---

* Čia ir toliau cituojama iš Šri Šrimad A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupala, *Bhagavad-Gita. Kokia ji yra* (The Bhaktivedanta Book Trust, 1990), 9, 26, p. 440.

būti išsisukinėjimas. Visi mes paskutinę minutę bėgome į parduotuvę pirkti kam nors dovanos, kokios nors dovanos. Arba nupirkome mums patinkančią dovaną ir nustebome, kad žmogus, kuriam ją pirkome, nėra ja susižavėjęs. Nė vienu iš šių atvejų iš tiesų nėra tenkinami kito žmogaus poreikiai ar pagerbiama mūsų kūrybinė dvasia.

Pačias didžiausias dovanas dovanojame iš širdies, o ne remdamiesi tik savo galva. Kartą kaimynė užsiminė, kad jos vyras ir du vaikai padovanojo geriausią jos gyvenime Motinos dienos dovaną – masažo kuponą. „Tai mane labai nustebino, – pasakojo ji. – Turiu daugiau nei pakankamai daiktų, ir daugiau man jų nereikia. Pasakiau jiems: „Aš ir toliau vaikščiosiu į masažus!“ Šeimos dovana pataikė tiesiai į širdį, nes jie išgirdo, ką sako jų širdys, ir suprato, ko *jai* reikia.

Radijo laidos šeimininkė Džoani, pakvietusi mane dalyvauti laidoje, papasakojo, kad ji neseniai suvokė, kaip kūrybingai dovanoti dovanas. Gera jos draugė, besilaukianti dvynukų, pakvietė ją į dovanų teikimo vaikams šventę. Ji žinojo, kokia užimta bus jos draugė, taigi nupirko kūdikiams drabužėlių ir pasiūlė jai vienus metus skambinti bet kuriuo metu, kai tik reikės pagalbos tvarkant skalbinius. „Draugė buvo sujaudinta, – pasakojo ji. – Iš visų mano jai dovanotų dovanų šią ji brangino labiausiai.“

Iš vaikystės labai gerai prisimenu, kaip šeima vertino mano sukurtus gimtadienio atvirukus. Vaikystėje mėgau kurti atvirukus ir rašyti gražius linkėjimus tėvams bei seserims. Niekada nepamiršiu tėvo ir motinos sakant, kaip jiems patinka mano kūriniai. Jie skatino mane ir toliau kurti atvirukus, užuot iš parduotuvės pirkus visiems prieinamus ir blizgančius.

Kiekviena proga dovanoti yra galimybė atiduoti ypatingą dalelę savęs. Tarkime, Margareta didžiąją savo gy-

venimo dalį laikėsi nuostatos, kad laikas, praleistas su draugu, yra gerokai svarbesnis už kokį nors dovanojamą ar gautą daiktą. Gimusi Airijoje, ji užaugo aplinkoje, kur dovanos per šventes teikiamos tik vaikams, o ne suaugusiesiems. Kartą Margareta paaiškino, kaip ji jaučiasi dovanodama dovanas bendradarbei Sandrai, tapusiai gera jos drauge. Margareta pasikvietė ją nuošaliau ir tiesiai šviesiai pasakė: „Atėjo metas man paskaityti paskaitą, kurią pasakoju visiems savo draugams. Nedovanok man kalėdinių ar gimtadienio dovanų, nes to nenoriu. Ką darysiu su dar vienu daiktu? Puiku, jei nori su manimi papietauti, nes drauge praleisime laiką. Bet jei dovanosi man dovaną, turėsi daugiau dirbti, kad už ją užmokėtum – ir tada turėsi mažiau laiko pabūti su manimi.“

Šią istoriją man papasakojo Sandra. „Kai tai išgirdau, man iškart palengvėjo, – prisipažino ji, – ir ėmiau dar labiau vertinti draugystę su Margareta.“ Sandra pasakojo, kaip prieš keletą metų per Kalėdas ji nusprendė padaryti kažką panašaus. Ji pasakė savo giminaičiams ir artimiems draugams, kad užuot pirkusi jiems dovanų ji nori kartu su jais praleisti laiką. „Tai buvo geriausios mano Kalėdos, – prisiminė ji nusišypsojusi. – Aš galėjau pabūti su visais savo mylimais žmonėmis, ir man nereikėjo nerimauti dėl pirkinių. Netgi nė karto neapsilankiau prekybos centre!“

VISO DĖMESIO DOVANA

Bene vertingiausia modernių ir užimtų mūsų laikų dovana yra mūsų laikas. Turėdami šitiek įsipareigojimų, neretai susivokiame kalbantys arba besiklausantys žmogaus, kuriam mes reikalingi, ir tuo pat metu vairuojame, žiūriame televizijos laidas, atsiliepiame mobiliaisiais telefonais,

rašome žinutes, gaminame pietus, peržvelgiame gausybę elektroninio pašto laiškų ar užsiimame dar kuo nors, kas vyksta aplink mus. Mes tik pusiau čia. Tik pusiau duodame. Neįmanoma nuoširdžiai duoti, jei neskiriame viso savo dėmesio. Tai skamba paprastai, bet ar dažnai tai darome? Ar dažnai palaikome nuolatinį ryšį su tais, kuriems esame reikalingi?

Tiek Rytų, tiek Vakarų mokytojai moko sutelkti dėmesį į dabartį, būti atidžius ir visiškai sąmoningus. „Jei jūs nuolatos išsiblaškęs... jums gali nepavykti pamilti Dievo ar savo artimo“, – sakė krikščionis vienuolis Bazilis iš Cezarėjos. Dzenbudizmo mokytojams atrodo nepakeičiamas visiškas sąmoningumas ir atvirumas tam, kas vyksta šią akimirką. Žymus dzenbudistas mokytojas aiškina taip: „Jei einate, eikite. Jei sėdite, sėdėkite. O svarbiausia – neabejokite!“

Skirdami visą savo dėmesį kitam žmogui, mes jį puoselėjame ir gydome. Taip brandinama reta ir brangi tikro artumo ir bendrumo vertybė. Kaip sužinoti, ar du žmonės labai myli vienas kitą? Sakoma, kad mylimieji žiūri vienas į kitą. Abiejų žvilgsnis nukreiptas į kitą taip, kad jie nė nemato, kas vyksta aplink juos. Supami šilto dėmesio energijos rato, mes žinome, kad tą akimirką esame vienintelis partnerio dėmesio objektas. Jaučiamės labai mylimi ir palaikomi. Sukauptas, į širdį nukreiptas ryšys yra būtina visų gerų santykių dalis.

Patyriau transformuojančią sukaupto dėmesio galią vadovaudama anksčiau minėtam skyriui. Prie savo stalo svarstydavau problemas, kurios man buvo aktualios, o telefonas kartkartėmis suskambėdavo, pranešdamas apie kokį nors neatidėliotiną klausimą, kurį reikia spręsti. Aš nesuvokiau, kaip neparabu buvo komandos draugų at-

žvilgiu atsakinėti į tuos skambučius, kol vienas jų neatkreipė į tai mano dėmesio. Nuo tada dalyvaudama svarbiuose ir suplanuotuose pokalbiuose išjungdavau telefoną, o skambučius nukreipdavau į atsakiklį. Taip galėjau greičiau susiprasti ir spręsti problemas. Dar svarbiau, kad šitai padėjo sukurti glaudesnius ir artimesnius santykius. Mūsų laiko dovana ir neblaškomas dėmesys gali tapti stebuklu visiems santykiams – namie, darbe ar poilsiaujant.

6 SKYRIUS

Ką ir kaip mes duodame?

– Aš norėjau paklausti, kas yra negimimo dienos dovana?
– Dovana, duodama, kai yra tavo negimimo diena.
...Taigi matome, kad yra trys šimtai šešiasdešimt keturios dienos, kada galima gauti negimimo dienos dovanas.*

ALISA IR KLIUNKIS PLIUMPIS

Gimtadieniai, diplomų teikimas, vestuvės, jubiliejai, Kalėdos, Chanuka ir kitos šventės – tiek daug progų dovanoti dovanas. Tačiau labiausiai jaudinančios dovanos dažnai yra tos, kurias gauname kaip negimimo, nešvenčių ar neįjubiliejų dovanas.

„Gerai yra duoti paprašytam, – rašė Kahlilis Džibranas, – bet geriau duoti neprašomam, pačiam susiprasti.“** Ar dažnai jūs branginate kito žmogaus širdį ir spontaniškai dovanojate – galbūt gėlių puokštę už gerai pavykusį projektą, ypatingą knygą kaip padėką kam nors už geranoriškumą arba gražų atviruką su asmenine žinute, kad pradžiugintumėte susirūpinusį draugą?

Labiausiai dovanų reikia žmonėms, patirian-

---

* Luisas Kerolis, *Alisa stebuklų šalyje ir veidrodžio karalystėje*, vert. Kazys Grigas ir Julija Lapienytė (Vilnius: Vyturys, 1991), p. 169.

** Kahlilis Džibranas, *Pranašas. Pranašo sodas. Jėzus, žmogaus sūnus*, p. 24.

tiems sunkumus, tačiau kaip tik tada kyla didžiausia pagunda jiems atsakyti. Mes asmeniškai reaguojame į piktus jų skundus arba irzlumą, bet iš tikro tai yra pagalbos šauksmas SOS. „Kas tau nepatinka? – murmame, užuot paklausę: – Kas tave įskaudino ir kuo galėčiau tau pagelbėti?“ Pamaldžioji Motina Teresė kasdienėje maldoje už savo vaikų namus apsakė šį dinamišką būdą duoti, ir dalis šios maldos skamba taip: „Brangiausiasis Viešpatie, leisk man šiandien ir kasdien matyti tave ligonyje, kad pagydžiusi jį pasitarnaučiau tau. Nors tu slepiesi už nepatrauklios irzlumo, griežtumo ir tamsumo išorės, leisk man tave atpažinti.“*

MITAS

Dovanoti reikia tam tikromis progomis.

TIESA

Netikėta dovana veikia stebuklingai. Ji atveria širdį tų, kurie ją gauna, taip pat ir mano širdį.

Kartais geriausios yra tos dovanos, kurios sugriauna mūsų pačių nusistatytas taisykles, kaip reikia duoti. Tai atspindi pasakojimas, kurį perdavė dykumų tėvai – vienuoliai krikščionys, kaip atsiskyrėliai gyvenę Egipto dykumose. Jame pasakojama apie du jaunus vienuolius, kurie paklausė Aba Poemeno (Abba Poemen), ką, jo manymu, reikėtų daryti, užtikus vienuolius, miegančius per pa-

---

* Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God* (San Francisco: Harper & Row, 1971), p. 74–75.

maldas. „Ar turėtume jiems įgnybti, kad jie atsibustų?“ – klausė vienuoliai, susirūpinę dėl aiškios nepagarbos savo šventoms apeigoms. Labiau patyręs brolis atsakė: „Jei rasiu miegantį vienuolį, padėsiu jo galvą sau ant kelių ir leisiu ilsėtis.“

PAKLUSTI ŠIRDIES BALSUI

Induizmas taip pat moko duoti iš širdies ir taip, kad būtų patenkinti neišsakyti kito žmogaus poreikiai. Jaunas dvasingumo ieškotojas (kuris vėliau tapo mylimu indų mokytoju) savo mokytojo buvo smarkiai išbartas dėl nesugebėjimo tinkamai įvykdyti užduotį. Ten buvęs labiau pažengęs mokinys pastebėjo, kad jaunuolis nusiminė ir sumišo, ir tarė: „Ar žinai, kodėl mokytojas tau toks griežtas?“

Jaunuolis pripažino, kad barimas atrodo nepelnytas ir kad nesuvokia, kuo yra kaltinamas. Vyresnysis mokinys jam paaiškino, kad čia mokomasi trimis pakopomis. Trečios pakopos mokinys tik vykdo mokytojo įsakymus. Antros pakopos mokiniui nėra nurodinėjama, kaip ir ką reikia daryti: jis intuityviai nuspėja mokytojo poreikius, jam tik spėjus apie tai pagalvoti. Pirmos pakopos mokinys ima veikti dar iki to, kai jo mokytojas turės laiko susimąstyti apie savo poreikius.*

Panašiai kaip treneris išstumia savo sportininkus iš jų komforto zonos, kad jie sustiprėtų ir pasižymėtų sportuodami, taip ir griežtasis šio pasakojimo mokytojas norėjo, kad jaunasis mokinys taptų ne vidutiniu, bet geriausiu duodančiuoju. Jis norėjo, kad mokinys suprastų, kaip

---

* Prabhavananda, *The Eternal Companion: Brahmananda, His Life and Teachings* (Hollywood: Vendanta Press, 1970), p. 73–74.

svarbu visuose santykiuose atverti širdį ir nujausti, ko reikia kitiems, todėl ir buvo toks nepalenkiamas, nes siekia jaunuoliui įkalti į galvą šią pamoką.

Mus visus gyvenimas kviečia paklusti šiam širdies balsui ir taip prisiderinti prie kito žmogaus poreikių, kad galėtume suteikti paguodą ir pagydyti. Tai nėra aukšti, nepasiekiami tikslai. Jūs visada turite ką duoti – taip, kaip mokate tik jūs: ar tai būtų maloni padrąsinimo šypsena, pripažinimo žodžiai, ištiesta pagalbos ranka, ypatingas požiūris ar įgūdis arba tiesiog nusiteikimas išklaudyti. Jūs turite veikti taip, kaip išmanote, ir jūsų širdis pasakys, ką, kaip ir kada duoti. Jums tereikia įsiklaudyti.

JŪS VISADA KĄ NORS MOKOTE

Vienąkart važiuojant namo, Tara pasakė motinai: „Mama, užaugusi norėčiau būti kaip tu.“ Jos motina lygiai taip pat meistriškai yrėsi per eismą, kaip ir susidorodavo su nesuskaitoma daugybe smulkmenų, iš kurių susidėjo jos diena. „Kodėl tu nori būti tokia kaip aš?“ – paklausė motina. „Man patinka, kaip tu tvarkai reikalus“, – atsakė mažoji mergaitė.

„Parsigavusi namo, pasikalbėjau su dukra“, – vėliau man pasakojo jos motina. Taip, ji mokėjo vienu metu žongliuoti daugybe kamuoliukų: buvo vieniša motina, siekė karjeros, dirbo visą darbo dieną ir darbe reguliavo visus nenumatytus atvejus, kurių iškildavo bet kuriuo dienos ar nakties metu. Bet ne tai buvo svarbiausias dalykas, kurio ji norėjo išmokyti dukrą. „Savo mažajai mergeitei paaiškinau, kad gyvenimas yra ne tik reikalų tvarkymas. Norėjau, kad ji sužinotų, jog tai, kaip mes elgiamės su savo širdimi, kaip žiūrime į kitus žmones, yra dar svarbiau.“